

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Смолян, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СМОЛЯН в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Райна Русева

при участието на секретаря Росица Атанасова
като разглежда докладваното от Райна Русева Гражданско дело №
20235440100947 по описа за 2023 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Предмет на делото е предявения иск от Н. Н. В., срещу ответника *** АДq ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ***, да бъде признато в отношенията между страните, че Договор за потребителски кредит № 497591/19.08.2022г., на основание чл.22 от ЗПК и чл.26, ал.1 от ЗЗД е недействителен поради нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПК при сключването му.

В договора за кредит е начислена неустойка, като основанието за начисляване на неустойка в полза на кредитора по чл.5.6 от договора е за неосигуряване и непредставяне в срок на обезпечение по кредита съгласно сроковете и условията в договора или действието на обезпечението бъде по някаква причина прекратено. Размерът на неустойката е индивидуално определен за всеки кредитополучател и е изрично посочен в Приложение № 1 към договора и Погасителния план. Горепосочената неустойка се начислява и се заплаща от Кредитополучателя заедно със съответната погасителна вноска. Неустойката се дължи само за периоди, в които кредитът е бил без осигурено обезпечение. В този смисъл, ако Кредитополучателят осигури надлежно обезпечение по кредита, което се счита от момента на одобрението на обезпечението от страна на Кредитодателя, макар и след изтичането на срока за нейното представяне, неустойката спира да се начислява. Ако действието на обезпечението бъде прекратено, независимо по какви причини, неустойката отново се начислява считано от деня, и който действието на обезпечението е било прекратено. От погасителния план към договора е видно, че общият размер на начислената неустойка възлиза на 1017,36 лева, като размерът ѝ надвишава размера на отпуснатата сума.

Неустойката по договора е нищожна на основание чл.26 ал.1 ЗЗД, както и на друго основание - чл.146 ал.1 от Закона за защита на потребителите във вр. чл.143 т.5 от ЗЗП, тъй като чл. 46 от общите условия е неравноправна клауза, която задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. В случая формално е уговорена неустойка за

неизпълнение за задължение на ответника, но фактически се дължи не неустойка, а договорна лихва, представляваща допълнителна печалба на кредитора. Това е така, доколкото за да не възникне вземането за неустойка, договорът предвижда редица условия, които са кумулативно дадени, следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, поради което е обективно трудно да бъдат покрити от заемателя. При тези трудно изпълними условия, за да не възникне задължението за неустойка, както и предвид размера ѝ, неустойката излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и наказателна функции и се превръща само в средство за обогатяването на кредитора. Ето защо тя е нищожна. Фактически не се касае за дължима неустойка, а за вземане, което се плаща заедно с вноските за главница и лихва, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, освен лихвата. В конкретния случай реално е уговорена допълнителна договорна лихва, която да плаща длъжникът и която е печалба за кредитора. Основното задължение на заемателя по договор за паричен заем, е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва, което съответства на интереса на кредитора да получи на падежа главницата и възнаграждението за предоставения заем. При преценка на тези обстоятелства и съобразно критериите на ТР № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК, така уговорената неустойка излиза извън придадените ѝ санкционна, обезщетителна и обезпечителна функция, тъй като същата при пораждаване на задължението е уговорена да бъде по естеството си източник на неоснователно обогатяване. Уговорена е компенсаторна неустойка за неизпълнение на задължение, различно от главното, като начинът по който е уговорена сочи, че заемателят всякога ще дължи неустойка в размер, надвишаващ заетата сума, ако в краткия тридневен срок от подписване на договора, не осигури обезпечение дори и когато той е изправна страна по отношение на основното си задължение - да върне на падежа главницата ведно с възнаградителната лихва. Следователно, дори и интересът на кредитора по договора за заем да е удовлетворен - той в срок да получава главницата и възнаградителната лихва, той ще има право да получи и допълнително неустойка, която не е свързана с неизпълнение на същественото задължение по договора за заем. Обезпечението в случая има цел, различна от тази на неустойката. Ако тя обезщетява вредите от неизпълнението, то обезщетението в различните му форми, защитава кредитора срещу неизпълнението и подготвя неговото изпълнение. От неизпълнението на задължение за представяне на обезпечение не настъпва вреда за кредитора, размера на която да бъде обект на обезвреда в клауза за неустойка. В този случай при неизпълнение на задължението за връщане на дадената в заем сума и възнаграждение за ползването ѝ кредитора ще се удовлетвори от имуществото на длъжника, което служи за общо обезпечение, с оглед правилото на чл. 133 ЗЗД. Ето защо уговорката между страните за заплащане на неустойка, тъй като не преследва заложените ѝ функции, е нищожна поради противоречие с добрите нрави.

Клаузата на чл.5.6 от договора е уговорена с цел да се заобиколи императивната разпоредба на чл. 19, ал.4 Закона за потребителския кредит, уреждащ максимален размер на годишния процент на разходите, поради което на основание чл. 21 ЗПК е нищожна и плащане по нея не се дължи. Сумата от 1017,36 лева не е взета предвид при изчисляване на ГПР като разход по кредита, като ако изчислението на ГПР се направи, като се включи и този разход, действителният ГПР ще е поне три пъти по-висок от посочения в договора за кредит. Това не е сторено, поради което е нарушен чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. След като това е така, то договорът за кредит противоречи на част от императивните постановки на ЗПК. В случая следва да се приложи чл.21, ал.1 ЗПК, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. В договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да е включена и неустойката, следователно годишният лихвен процент няма да е 49,00%, както е записано, а следва да е по-голяма число, ако в него участва и вземането от 1017,36 лева, формално уговорено като неустойка. Нарушен е чл.11, ал.1, т.9 ЗПК,

тъй като не е посочен реалният годишен лихвен процент. По изложените съображения, доколкото са налице нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПК, договорът за кредит следва да бъде приети за недействителен - чл.22 ЗПК. Последниците от тази недействителност са посочени в чл. 23 от ЗПК - когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

В постъпилия в срока по ГПК отговор от ответника *** АД се поддържа становище за отхвърляне на исквете. В отговора се излагат подробно съображения за сключването на договора между страните, реда за последното. Предвид и твърденията в исковата молба, ответната страна иска да бъдат приети за безспорни между страните обстоятелствата по сключване на Договор за потребителски кредит № 497591, предоставяне и усвояване от кредитополучателя на заема в размер на 1000 лева. Правят се възражения по отношение на твърдението, че предвидената неустойка в сключения между страните процесен договор е недействителна, поради надхвърлянето на нейните функции, присъщи на всяка неустойка, следователно поради накърняване на добрите нрави. Чл. 19, ал. 3, т. 1 ЗПК изрично предвижда, че при изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите, които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит. Начисляването на неустойка в настоящия случай се извършва и произтича от неизпълнение на задължението на кредитополучателя да учреди и/или представи надлежно обезпечение на кредита – поръчители или банкова гаранция. Годишният процент на разходите има за цел да информира потребителя какви ще бъдат разходите му, ако изпълнява надлежно и в срок задълженията си по договора за кредит, а няма за цел да включва в себе си евентуални компоненти, които са поставени под условие че кредитополучателят не изпълни задължението си по договора. Посоченият годишен процент на разходите по договора за кредит е в размер на 49,00% и е съобразен с всички изисквания на ЗПК, като са взети предвид допусканията съгласно Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. Начислената неустойка представлява адекватно обезщетение за неизпълнение на задължението на кредитополучателя да предостави обезпечение по договора си за кредит. В процесния Договор за кредит изрично е посочено, че неустойката се дължи само за периоди, в които кредитът е бил без осигурено обезпечение, респективно ако Кредитополучателят осигури надлежно обезпечение по кредита, макар и след изтичането на срока за нейното представяне, неустойката спира да се начислява.

Условията на сключения между страните потребителски кредит, ведно с Погасителния план, явяващ се неразделна част от него, пряко кореспондират с действащите норми на материалното право и водят до законосъобразни правни последици, като не са в противоречие нито със закона, нито с добрите нрави. В конкретния случай е договорена между страните компенсаторна неустойка за неизпълнение на договорно задължение, като страните по тази клауза са акцентирали върху обезщетителната функция на неустойката. Този извод е верен, поради това че Заемодателят предоставя високо рисков паричен заем на потребител: бързо одобрение, без поръчител, без допълнителни обезпечения, липсва съгласие за директен дебит от трудово възнаграждение и/или банкова сметка, както при един банков потребителски кредит, кредитът не е и застрахован, което евентуално да поправи вредите. Неустойката по кредита е предвидена не като част от ползването на паричния заем, а като неизпълнение на задължението за обезпечаване на същия - именно, за да обезщети липсата на поръчители или банкова гаранция, които да гарантират изпълнението на договорните задължения и кредиторът, при неизпълнение, да има право да поиска вземанията си и от тях. Тази неустойка, като размер и вреди, които обезщетява, е индивидуално договорена между страните и това я прави равнопоставена клауза съгласно Закона за защита на потребителите, т.е. създава равнопоставеност на правните субекти и еднакво проявление на автономията на воля в търговския оборот. Клаузата за предоставяне на обезпечение е индивидуално договорена между страните, тя не е

инкорпорирана в Общите Условия на „****“ АД (ОУ), върху които ОУ кандидат кредитополучателят да не може по никакъв начин да влияе, поради това че те са предпоставка за сключването на договора и той, след като се запознае с тях, следва да ги приеме, за да продължи към сключването на договора. Размерът на уговорената между страните неустойка при неосигуряването на лица, които да поръчителстват за задължението на потребителя, или при непредоставянето на банкова гаранция, не е еднакъв за всички отпуснати от Дружеството кредити, а се преценява във всеки отделен случай с оглед всеки отделен потребител, като се взимат предвид и размерът на предоставяния кредит, уговорките за погасяването му и други допълнителни условия, утвърдени в дългогодишната практика на представляваното от мен дружество.

Ответната страна оспорва твърденията на ищеца за неспазване на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК договорът за кредит следва да съдържа като задължителен реквизит лихвеният процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент. Съгласно договора за кредит се установява, че Кредитополучателят дължи на Кредитодателя Годишна фиксирана лихва за ползване на кредита в размер на 40.55% върху главницата по кредита. Лихвата за ползване на кредита на ден е в размер на 1/365 от Годишната лихва за ползване на кредита. Следователно в договора за кредит изрично е установен годишният лихвен процент на кредита и условията за прилагането му, тоест – прилага се по отношение на главницата по кредита, че същата се начислява на годишна база и че лихвата на ден се изчислява като 1/365-а от размера на годишната лихва. Видно от договора лихвата е фиксирана, а не плаваща и не е свързана с референтен лихвен процент, поради което такъв не е посочен в договора. Видно е и че лихвеният процент не се променя и в договора не са предвидени условия или процедури за промяна на размера на лихвата. Видно от приложения по делото договор, размерът на лихвения процент по кредита е изрично и ясно посочен, както и размерът на ГПР, като същевременно тези размери са съобразени със законовите ограничения за този вид договори (чл. 19 от ЗПК). Не се установява наличие на скрито оскъпяване на кредита чрез включване в погасителните вноски на задължения за разходи, неустойки и други. В тази връзка се цитират и съдебни Решения. Съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПК е допустимо възнаградителната лихва дори да е 5 пъти -голяма от законната лихва, ако е единственият разход по кредита. В процесния договор единственият разход, който формира ГПР е договорната лихва, доколкото не са предвидени други в самия договор. С оглед изложеното не е налице противоречие с чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК и чл. 19, ал. 4 ЗПК. Няма пречка страните да уговорят договорна надбавка в размер по-голям от законната лихва. В случая уговорената възнаградителна лихва не противоречи на добрите нрави, до който извод се достига след преценка на конкретните данни по случая - срока на договора, размерът на кредита, размера на възнаградителната лихва спрямо размера на кредита и рискът от сделката, който носим, с оглед факта, че като небанкова финансова институция се издържа от собствената си печалба, както и автономията на волята и факта, че кредитът не е обезпечен. Няма нарушение и на чл.19, ал.4 ЗПК, доколкото ГПР /в който е включена възнаградителната лихва/ е в размер на допустимия от закона. С оглед изложеното според ответната страна по договора е предвидена валидна клауза за възнаградителна лихва и не е налице противоречие с чл.11, ал.1, т.9 ЗПК. Съгласно сключения между страните договор за кредит, размерът на годишния процент на разходите е изчислен съгласно формулата, посочена в Приложение 1 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗПК. Също така в приложимите към процесния договор Общи Условия на „****“ АД отново е посочен начинът на изчисляване на ГПР. Отделно от горното, в приложимия Стандартен Европейски Формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, Приложение № 2 към чл. 5, ал. 2 от ЗПК, също е посочен и индивидуализиран ГПР. Не следва разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК да се

тълкува разширително, в смисъл че нарушение, водещо до недействителност по чл. 22 ЗПК е налице не само, когато в договора изобщо не е посочен ГПР, но и когато формално е налице такова посочване, но посочения в договора размер на ГПР не съответства на действително прилагания между страните. Разпоредбата на чл.11, ал. 1, т.10 от ЗПК не предвижда в договора за потребителски кредит изрично и изчерпателно да бъдат изброени всички разходи, включвани в ГПР, а единствено да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР. Задължението за неустойка не е разход по кредита, който следва да се включи в ГПР, съгласно чл. 19, ал. 1, вр. с пар. 1 от ДР на ЗПК, а по своята същност е обезщетение за неизпълнение. В договора не са посочени взетите предвид допускания на ГПР, доколкото, в случая ГПР е неизменен, формиран е от фиксирано вземане възнаградителна лихва, което не се променя, при никакви условия, поради което не са посочени взети предвид допускания при изчисление на ГПР, доколкото такива няма. В договора ясно и недвусмислено е посочено, с фиксирани, неподлежащи на промяна суми, какъв заем се отпуска, при каква възнаградителна лихва, каква неустойка, за какво и в какъв размер, които формират и общо дължимата сума по кредита. Т.е., в договора няма никаква неяснота каква сума ще следва да връща длъжника по него, за да се чувства заблуден от посочения ГПР. Наред с това клауза за ГПР, сама по себе си, не води до създаване на никакви задължения на потребителя. Клаузата за размера на ГПР е обвързана с други клаузи от договора, в които са предвидени вземания, които се включват в ГПР, които именно клаузи създават задължения и за които именно следва проверка, дали отговарят на изискванията на чл.19, ал.4 ЗПК, а не клаузата за ГПР сама по себе си. В Закона за потребителския кредит лимитативно и изчерпателно са предвидени основанията за недействителност на договора за потребителски кредит и същите не могат да бъдат заменени с други и да се тълкуват превратно и разширително, а именно, че при неправилно посочен ГПР да се счита, че договорът е недействителен като цяло, при положение, че има изрична разпоредба, регламентираща това, а именно чл.19, ал.4 от ЗПК.

Ищецът, редовно призован, не се явява. От процесуалния му представител е постъпило писмено становище, с което се поддържа предявения иск.

Ответната страна поддържа изложеното в отговора с внесена писмена молба по делото.

Съдът, след преценка на изложеното в исковата молба, отговора, писмените становища за съдебно заседание, и като обсъди събраните по делото писмени доказателства, намира предявения иск за **ОСНОВАТЕЛЕН** по следните съображения.

Съдът е обявил в съденото заседание, че приема за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между тях е сключен договор за кредит №497591/19.08.2022г., предоставянето на ищеца кредитополучател паричната сума на заема в размер на 1000 лева, както и усвояването ѝ от кредитополучателя.

По чл. 5.1 от договора за потребителски кредит е уговорено, че в срок до края на следващия ден, считано от деня на предоставяне на сумата по кредита (тоест денят, на който Кредитодателят е превел/предал сумата на кредита по уговорения между страните начин), Кредитополучателят е длъжен да учреди обезпечение съгласно настоящия договор и Общите условия.

В чл. 5.2. от договора е предвидено, че обезпеченията по настоящия договор могат да бъдат: 5.2.1. Поръчителство на две физически лица или 5.2.2. Банкова гаранция в размер на сбора на дължимата главница и лихва за ползване на кредита, със срок на валидност от 30 дни след крайния срок за погасяване на всички задължения по настоящия договор.

5.3. В случай че Кредитополучателят обезпечи кредита чрез Поръчители, то той е длъжен в срок до края на следващия ден, считано от деня на предоставяне на сумата по кредита, да осигури поне двама поръчители, които да отговарят солидарно за задълженията на Кредитополучателя по договора за кредит. По своя преценка и с оглед кредитоспособността на Кредитополучателя Кредитодателят може да изиска Кредитополучателят да осигури повече от двама поръчители с оглед получаване на кредит. Поръчителите трябва задължително да бъдат физически лица, като всеки един от тях трябва да отговаря на следните условия: да имат нетен размер на осигурителен

доход в размер на 1500 лева; да бъдат лица над 20 годишна възраст; да работят на безсрочен трудов договор; да имат не по-малко от 5 години трудов и осигурителен стаж; да не са кредитополучатели или поръчители по друг договор за кредит, включително и такъв с Кредитодателя; да нямат неплатени осигуровки за последните две години; да нямат задължения към други кредитни или финансови институции или ако има - кредитната история на поръчителя в ЦКР към БНБ една година назад да е със статус не по-лош от „Дни просрочие 0-30“. Кредитодателят не е длъжен и по своя преценка, с оглед надеждността и платежоспособността на съответния поръчител, може да откаже да приеме предложените от Кредитополучателя Поръчители.

Според чл.5.4. Кредитополучателят е длъжен да предостави на Кредитодателя пълни и верни данни относно самоличността на поръчителите като: Три имена, ЕГН, Адрес /постоянен и настоящ/, Данни по лична карта, Месторабота, Мобилен телефонен номер, актуална Електронна поща и други. В срок до края на следващия ден, считано от деня на предоставяне на сумата по кредита, поръчителите следва да предоставят информация за себе си - лични данни и данни, касаещи тяхната кредитоспособност, като, но не само, информация относно наличие на сключен трудов договор, работодател, имуществено състояние и др., като доказва тази информация със съответните документи като: трудов договор, служебна бележка за размера на трудовото възнаграждение и др. Кредитодателят не е длъжен и по своя преценка, с оглед надеждността и платежоспособността на съответния поръчител, може да откаже да приеме предложените от Кредитополучателя Поръчители. При одобрение от Кредитодателя на Поръчителите същите подписват договор за поръчителство.

В чл.5.5. е уредено, че в случай че Кредитополучателят обезпечи кредита, като предоставя Банкова гаранция, то той е длъжен в срок до края на следващия ден, считано от деня на предоставяне от Кредитодателя на сумата по кредита, да предостави на Кредитодателя оригиналът на Удостоверението за Банкова гаранция и копие на Договора, сключен между съответната банка и Кредитополучателя за издаване на Банкова гаранция. Банковата гаранция трябва да съдържа неотменяемо и безусловно изявление на съответната Банка, че ако Кредитополучателят не заплати което и да е свое парично задължение, произтичащо от Договора за потребителски кредит, Банката ще заплати на Кредитодателя всички дължими от Кредитополучателя суми в първия работен ден, следващ деня на получаване на първо писмено искане от страна на Кредитодателя. Банковата гаранция трябва да покрива размера на всички суми, които Кредитополучателят е длъжен да изплати на Кредитодателя по договора за кредит и да има срок на валидност не по-кратък от 30 дни след крайния срок за погасяване на всички задължения по настоящия договор. Предоставянето на Удостоверение за Банкова гаранция и копие на Договора, сключен между съответната банка и Кредитополучателя за издаване на Банкова гаранция става чрез изпращане на сканирано копие на документите на електронната поща на Кредитодателя /посочена/и същевременно изпращане на същите документи до адреса на Кредитодателя с куриер

С чл. 5.6. от договора е уговорено, че в случай че Кредитополучателят не осигури и не представи в срок обезпечение по кредита съгласно сроковете и условията на т. 5.1 - т. 5.5 от настоящия договор и Общите условия или действието на обезпечението бъде по някаква причина прекратено, Кредитополучателят дължи на Кредитодателя неустойка за всеки календарен ден, за който не е предоставил обезпечение. Размерът на неустойката е индивидуално определен за всеки кредитополучател и е изрично посочен в Приложение № 1 към настоящия договор за кредит и Погасителния план към кредита. Горепосочената неустойка се начислява и се заплаща от Кредитополучателя заедно със съответната погасителна вноска. Неустойката се дължи само за периоди, в които кредитът е бил без осигурено обезпечение. В този смисъл, ако Кредитополучателят осигури надлежно обезпечение по кредита, което се счита от момента на одобрението на обезпечението от страна на Кредитодателя, макар и след изтичането на срока за нейното представяне, неустойката спира да се начислява. Ако действието на обезпечението бъде прекратено, независимо по какви причини, неустойката отново се начислява считано от деня, в който действието на обезпечението е било прекратено.

Видно от представения погасителен план неустойката е предвидена за плащане едновременно с погасителните месечни вноски по кредита, в общ размер от 1017,36 лева. Предвидена е също и такса в размер на по 5 лева с всяка месечна погасителна вноска – такса преференциално обслужване.

Така уговореното плащане на неустойката представлява още едно възнаграждение за кредитора и води до допълнително оскъпяване на кредита. Същото няма характер на неустойка, отчитайки предмета на договора. Неизпълнението на задължението за

осигуряване на обезпечението /поръчител или банкова гаранция/ не рефлектира пряко върху задължението за погасяване на предоставения кредит, което е именно основното същинско задължение по договорното правоотношение. Такава неустойка би била уговорена да обезпечи изпълнението на заемателя да погаси основното си задължение за връщане на кредита в срок, а в случая макар определена като неустойка, същата няма характер на неустойка за такова изпълнение. Видно е, че неустойката е уговорена за изпълнение на задължения, които на практика са неосъществими в предвидения в чл.5 от договора срок, а и условия, които са поставени.

Безспорно, предвидения срок за осигуряване на обезпечението с конкретните условия, поставят в невъзможност кредитополучателя да ги изпълни. Предвиждайки задължението за потребителя за осигуряване на обезпечението при описаните условия, кредиторът прехвърля задължението за оценка на кредитоспособността на кредитополучателя в негова тежест.

Освен това, размера на неустойката за неосигуряване на обезпечение в срок, съпоставен с размера на отпуснатия кредит, се явява завишен и води до неоснователно обогатяване на кредитора. А именно, предоставен е кредит в размер на 1000 лева, а подлежащата на плащане неустойка е в общ размер от 1017,36 лева, т.е., дори надвишава отпуснатия кредит. Предвид изложените доводи, процесната клауза за неустойка нарушава принципа на добросъвестност.

Отделно от посоченото, тези разходи следва да се включат в ГПР, като с предвиждането им като неустойка се заобикаля и разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК. От погасителния план е видно, че неустойката е предвидена за плащане едновременно с погасителните, т.е., въпреки невъзможността да се осигури обезпечението, предвид поставените изисквания, които следва да се покрият, се уговаря плащането на неустойката едновременно с издължаването на кредита, което допълнително затруднява кредитополучателя за изпълнение от страна на кредитополучателя.

Съгласно чл.22 от ЗПК и чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Според чл.19, ал.1 от ЗПК Годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Както се посочи по-горе, отчитайки изискванията на чл.19 от договора, при изпълнението на които е дължима уговорената неустойка по чл.5.6 от договора за потребителски кредит, а именно по-скоро с характер на допълнително възнаграждение, следва същата да бъде включена в ГПР. Посоченото задължение по чл.5.6 от договора за кредит е допълнително възнаграждение за кредитора.

По горните съображения, следва да се постанови Решение, с което предявения иск от Н. Н. В. да се уважи и да бъде признато за установено в отношенията между страните, че Договор за потребителски кредит № 497591/19.08.2022г., на основание чл.22 от ЗПК и чл.26, ал.1 от ЗЗД е недействителен поради нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПК при сключването му.

С оглед изхода на делото, ще следва на ищеца да се присъдят направените съдебни разноски в размер на 50,00 лева платена държавна такса.

Ще следва ответникът да бъде осъден да заплати и адвокатско възнаграждение на адвокат М. О.- адвокат в АК- Смолян в размер на 150,00 лева за осъществено процесуално представителство по делото.

По горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УДТАНОВЕНО в отношенията между страните Н. Н. В., ЕГН *****, с адрес ***, община Смолян, област Смолян, и „***“ АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ***, че сключения между тях Договор за потребителски кредит № 497591/19.08.2022г. е недействителен на основание чл.22 от ЗПК и чл.26, ал.1 от ЗЗД поради нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПК.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК **, да заплати на Н. Н. В., ЕГН *****, направените съдебни разноси по делото в размер на 50,00 лева.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК **, да заплати на адвокат М. О.- адвокат в АК- Смолян, с адрес град ***, адвокатско възнаграждение в размер на 150,00 лева за осъщественото процесуално представителство по гр.дело №947/2023г. по описа на РС- Смолян.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Смолян в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Смолян: _____